

kog hrvatskog srca u Dioklecijanovu gradu i svuda širom baštine velikog Tomislava kralja. Dan tako blag, svečan i tih u svijetlom pramaljeću kršćanskog Vazma, kao da je sunce ovo jutro navlaš razbilo jučerašnje oblačine, da pozlati svojim zrakama cvijeće, sagove i zastave na prozorima gospodskih i siromašnih kuća i krovova na Dobromu, što se kao bijela nevjesta urešio za ovaj veliki dan, što ga učini Gospod. Da pozlati na Bultovoj poljani novu velebnu franjevačku crkvu, čiji se bijeli narteks iz bračkog kamena lijeska i rastvara kao čaška mladog usadenog cvijeta u okviru zastava i visokih palama. Da svojim jutrnjim pramom osvijetli između visokih uglastih stubova na ulazu nove crkve zlatni brokat, stilizovano lišće i rubine na svečanim mitrama i liturgičnim odeždama starih dostojanstvenih biskupa, koji u 8 sati u prisutnosti brojnih vjernika svih staleža i svake dobi počinju ganutljive obrede, da posvete Bogu novi hram. Novu kuću Božju, koja prima danas, na ruševinama tijesne jednobrodne nestale crkve, čudotvornu priliku Gospe od Zdravlja u blistavom srebrnom okviru.

Može li se u ovo tužno i utilitarističko doba, kada svuda naokolo prijeti smrtonosnim otrovom bezvjerstvo i zgrčena pest proti Istini i Poštenju u obliku masonske Lože, cionističke Sinagoge i komunističke Čeke, što nakon meksičkog i ruskog raspada danas obaraju španjolske kulturne i vjerske drevne spomenike — može li se, pitam vas, na obali našeg opjevanog mora zamisliti časniji i ljepši dar Dobromu Pastiru nego li je baš ovaj veliki hram?

Ne prikazuje ga Našoj Gospi od Dobroga kakav moćan knez ili pojedinačni, u vlastelinsku debelu svilu i kadifu obučen donator, kako to vidimo na nekim čuvenim slikama Tiziana i Rafaela Santi, nego naprotiv tu iz bijelih tesanaca sazdanu kamenitu molitvu dižu siromašni i skromni sinovi sv. Frana uz nebrojene priloge ponizne sirotinje, malih obrtnika, radnika i onih skromnih građana, koji osim ono deset prsta na izmučenim rukama nemaju ništa na svijetu osim nejake djece, koju uz vrele uzdahe posvećuju majčinoj obrani Gospe od Zdravlja. To je dar one udovice iz evandolja, tako sitan dar, što ga daje vjerno i pobožno srce, a Krist ga toli voli i uzdiže...

Zato ovaj veliki god bilježe u ljetopis svoje povijesti slavna solinsko-splitska biskupija i franjevačka provincija Presvetog Otкупitelja zlatnim pismenima.

Pa dok motrim između puka, na dan sv. Marka anno Domini 1937, kako se između šarenila živahne narodne nošnje iz sinjske i vrličke krajine uvijaju srebrni pastoral i ljevice časnih biskupa, koji idu naokolo i škrope mirisavim hisopom iz naših domaćih poljana crkvene vanjske zidove, prodirem u istinu, harnim srcem, koliko je napora i truda i žrtava stajala ova zgrada potomke Kačića i Dorotića, Despota, Markovića i Zlatovića.